

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Veliko je moje veselje ob diakonskem posvečenju skupine vaših bratov, ki je bilo včeraj v baziliki svetega Evgenija. Ti moji sinovi bodo s posvečanjem apostolskim dejavnostim Prelature, ki je živi del Kristusovega mističnega telesa, z vso svojo dušo služili Cerkvi, ki tako potrebuje božjih služabnikov, ki se bodo borili, da bi bili sveti, učeni, veseli in športni v duhovnem življenju, kakor je želel sveti Jožefmarija. Vztrajno prosimo Boga, naj nikoli ne manjka tega darú po vsem svetu, naj bodo bogoslovci in duhovniki po škofijah sveti.

Začetek tega meseca nam v misli priklíče tolažilno resnico o občestvu svetih. Danes se spominjamo predvsem vernikov, ki že uživajo presveto Trojico v nebesih. Jutri bodo v naših molitvah močno prisotni verni rajni, ki se še vedno očíščujejo v vicah, in s katerimi moramo stkati globoko prijateljstvo.

Spominjam se pobožnosti, s katero je naš Oče preživljal ta dan v želji, da bi bile verne duše popolnoma oproščene časnega trpljenja zaradi grehov — tudi zaradi molitev za rajne, ki jih izročá Cerkev —, in bodo lahko prišle v posvečujočo božjo navzočnost. Ta izkaz usmiljenja in ljubezni je bil zanj tako nujen, da je določil, naj v Opus Dei pogosto izročamo svete maše, sveta obhajila in molitev rožnega venca za večni počitek njegovih hčera in sinov, njihovih staršev, sester in bratov, rajnih sodelavcev in vseh tistih, ki so zapustili ta svet. Bodimo velikodušni pri darovanju teh molitev za rajne in dodajmo s svoje strani, kar se nam zdi primerno: predvsem izročanje dela, opravljenega s popolnostjo in z veselím duhom molitve in pokore.

Zelo na mestu je priporočilo svetega Pavla: *cotídie móríor*[1], dan za dnem umiram grehu, da bi vstal s Kristusom Jezusom. Sveti Jožefmarija je ponotranjil apostolov nasvet in nas povabil, naj pogosto premišljujemo o koncu zemeljskega življenja z željo, da bi se kar najbolje pripravili na srečanje z Bogom. Smrt je resničnost, ki zadeva vse brez izjeme; mnogi se je bojijo in naredijo vse, da bi pozabili nanjo. Ne bi smelo biti tako za kristjana, ki je dosleden v svoji veri. **“Druge ljudi” smrt zavira in plaši. — Nas pa smrt — Življenje — vzpodbuja in nam daje novih moči. Zanje smrt pomeni konec, za nas začetek.**[2]

Kljub temu ta prehod včasih zaznavamo v dramatičnih obrisih, predvsem ko nastopi nepredvideno ali ko doleti mlade ljudi, pred katerimi se je odpirala prihodnost, polna možnosti. Sveti oče pravi, da je v takih primerih smrt za mnoge kot *črna luknja, ki se odpre v življenju družin in ki ji ne znamo dati nobene razlage*. [3]

Vendar ne smemo pozabiti, da — kakor pravi Sveto pismo — *Bog ni naredil smrti, on se ne veseli propada živega*[4]. Človek je bil ustvarjen z umrljivo naravo, vendar sta mu božja modrost in vsemogočnost namenili, da ne bi umrl, če bi naša prastarša ljubila in zvesto izpolnjevala božje ukaze. Toda pustila sta se zavesti skušnjavcu, posledica tega pa je očitna: *Kakor je torej po enem človeku prišel na svet greh in po grehu smrt (...), je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili*[5].

V veliko pomoč in tolažbo pri tem so nam številna razmišljanja našega Očeta, ki je med drugim zapisal: ***Smrt bo prišla neizprosno. Kako votla je torej domišljavost, ki se osredotoča na to življenje! Poglej, kako trpijo mnogi ljudje. Enim ločitev od tega življenja povzročá trpljenje, ker se konča; druge to življenje dolgočasi, ker traja ... V nobenem primeru ne vzdrži zmotni pristop, da bi naše bivanje na zemlji upravičili kot cilj.***

Treba je priti ven iz te logike in se zasidrati v drugo: večno logiko. Potreben je popoln preobrat: iz naše notranjosti izvreči samega sebe, samoljubne motive, ki so minljivi, da bi se znova rodili v Kristusu, ki je večén.[6]

En sam pogled vere na križanega Kristusa nam omogoči razbrati to skrivnost, ki nosi v sebi več tolažbe kakor žalosti. *Katekizem katoliške Cerkve* nas uči: »Zaradi Kristusa ima krščanska smrt pozitiven smisel. “Živeti je zame Kristus in umreti dobiček” (*Flp* 1, 21). “Zanesljiva je beseda: če s Kristusom umremo, bomo z njim tudi zaživeli” (2 *Tim* 2, 11). Bistvena novost krščanske smrti je v tem: s krstom je kristjan že zakramentalno “umrl s Kristusom”, da bi živel novo življenje; in če umremo v Kristusovi milosti, telesna smrt spopolni to “umiranje s Kristusom” in dovrši tako našo včlenitev v Kristusa v njegovem odrešenjskem dejanju«[7]. Mati enega od naših bratov je tik pred smrtjo z veliko vere dejala: “Kako me ne bi Gospod sprejel k sebi, ko sem ga jaz leta in leta vsak dan sprejemala pri obhajilu?” Njen odgovor morda ni povsem pravilen, vendar v sebi nosi sled resnice.

Gotovost vere, združene z upanjem in ljubeznijo, zmore izničiti tančico žalosti in strahu, s katerima nemalokrat gledamo na zadnji korak zemeljskega življenja. Še več — to nam posebno jasno kaže odhod svetnikov s tega sveta —, z vero je mogoče smrt sprejeti mirno, ker odhajamo na srečanje z Gospodom. ***Ne boj se smrti. — Že zdaj jo velikodušno sprejmi ..., ko bo Bog hotel ..., kakor bo Bog hotel ..., kjer bo Bog hotel. — Nikar ne dvomi: prišla bo ob času, kraju in na način, ki je najbolj primeren ... saj jo bo poslal Oče-Bog. — Dobrodošla bodi naša sestra smrt!***[8]

Ta razmišljanja so tradicionalna v krščanskem nauku in ravnanju. Ne predstavljajo nečesa negativnega in ne poskušajo povečevati neracionalnega nemira, temveč sveti sinovski strah, ki je poln zaupanja v Boga. V sebi nosijo nadnaravni in človeški realizem z jasnimi znamenji, da krščanska modrost, ki izvira iz vere, daje duši mir in zaupanje.

Naš Oče nas je naučil delati praktične zaključke pri premišljevanju o tem trenutku in na splošno o poslednjih rečeh. ***Ne glejmo na te stvari brezbrizno***, je nekoč govoril mlajši skupini svojih sinov. ***Jaz si ne želim, da bi umrl kdo izmed vas. Pusti jih, Gospod, ne vzemi jih še! Mladi so še in tukaj spodaj imaš bolj malo orodij! Upam, da me bo Gospod uslišal ... Vendar lahko pride kadar koli***[9]. Zaključil je tako: ***Kako objektivno zavest nam daje premišljevanje o smrti! Kako dobro protisredstvo za obvladovanje upora volje in napuha razuma! Ljubi jo in zaupljivo reci Gospodu: kakor Ti hočeš, kadar Ti hočeš, kjer Ti hočeš.***[10]

Brez dvoma je dejstvo smrti še težje, ko prizadene najdražje ljudi: starše, otroke, sozakonca, sestre in brate ... Kljub temu z božjo milostjo in v luči vstajenja Gospoda, ki ne zapusti nobenega od tistih, ki mu jih je zaupal Oče, lahko smrti odtrgamo njeno “želo”, kakor je dejal apostol Pavel (prim. *1 Kor* 15, 55), lahko ji preprečimo, da bi nam zastrupila življenje, naredila ničeva naša čustva in nas potisnila, da bi padli v še temnejšo praznino[11]. Nič ni bolj zanesljivo kot to, da nas Gospod hoče zraven sebe, da bi uživali v svetem gledanju njega in v njegovi navzočnosti. Ali vsak dan povečujemo to upanje? Ali molimo pobožno kakor naš Oče: *vultum tuum, Dómine, requiram* [12]; iskal bom tvoje obličje, Gospod?

Ti trenutki, ki jih spremlja bolečina, se v krščanski družini, kjer je vera pognala globoke korenine, včasih spremenijo v priložnost za krepitev vezi, ki medsebojno povezujejo člane družine — dejansko se velikokrat zgodi tako. **V tej veri lahko drug drugega tolažimo, saj vemo, da je Gospod premagal smrt enkrat za vselej. Naši dragi niso izginili v temi ničā: upanje nam zagotavlja, da so v dobrih in močnih božjih rokah. Ljubezen je močnejša od smrti. Zato je pomembno rasti v ljubezni in jo utrjevati, kajti ljubezen nas bo varovala vse do dne, ko bo osušena vsaka solza, ko ne bo več ne smrti, ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine** (*Raz* 21, 4).[13]

Ta krščanski pogled ponuja resničen protistrup strahu, ki običajno obide ljudi, ko izkusijo minljivost zemeljskega življenja. Obenem je logično, kakor sem dejal že prej, da nas prizadene smrt dragih ljudi in da jočemo ob njihovem odhodu. Tudi Jezus Kristus je jokal zaradi smrti Lazarja, svojega dragega prijatelja, preden ga je obudil od mrtvih. Toda brez pretiravanja, kajti za doslednega kristjana ***umreti pomeni iti na gostijo***. Tako se je izrazil sveti Jožefmarija: ***Ko nam bo rečeno: ecce spónsus venit, exíte óbviam ei*** (*Mt* 25, 6) — ***Glejte, ženin! Pojdite mu naproti!*** — ***bomo prosili za posredovanje Device Marije. Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas, grešnike, zdaj ... in to boš***

videl ob smrti uri! Kakšen nasmeh boš imel na obrazu ob smrti uri! Ne bo niti sence strahu, ker bodo ob tebi Marijine roke, da bi te vzela v naročje.[14]

Ko je Gospod poklical k sebi katerega od njegovih sinov ali hčera v mladih letih, je naš Oče sinovsko *ugovarjal* in izkušal globoko žalost, čeprav je takoj za tem sprejel voljo Boga, ki ve, kaj je resnično dobro za nas. *Fiat, adimpleatur ...*, je molil. ***Naj se zgodi, naj se izpolni, naj bo hvaljena in vekomaj nad vsemi stvarmi poveličevana najpravičnejša in najljubeznivejša božja volja. Amen.***[15] Tako se je pomiril.

Vsa ta premišljevanja morajo biti vedno združena z razmislekom o tem, da nam bo božja vsemogočnost vrnila življenje: *vita mutatur, non tollitur*[16], življenje se spremeni, ni pa odvzeto. Gotovost ob zavedanju, da smo blizu Boga in imamo na voljo vso pomoč, ki nam jo daje naša Mati Cerkev, nas bo vodila, da bomo razmišljali takole: ***Gospod, verujem, da bom vstal od mrtvih; verujem, da se bo moje telo znova združilo z mojo dušo, da bi večno kraljevala s teboj: zaradi tvojega neskončnega zasluženja, na priprošnjo tvoje Matere, zaradi posebne ljubezni, ki si jo gojil do mene***[17].

Moje hčere in sinovi, trudimo se prinašati to veselje in gotovost vere. Vsak dan molimo za ljudi, ki bodo izročili svojo dušo Gospodu, da se bodo odprli preobilju božje milosti, ki jo Bog na priprošnjo njegove presvete Matere podeljuje v teh trenutkih. Še naprej molimo za svetost vseh domov na svetu, naj jih zaključki nedavne sinode spodbujajo, da bodo s popolno zvestobo sledili odrešenjskim načrtom, ki jih je Gospod zapisal v jedro zakona in družine.

Rad bi, da se zadržite ob modrosti svete Cerkve, ki je povezala slovesnost vseh svetih z dnem, posvečenim spominu na vse verne rajne, ki je takoj naslednji dan. Okušajte nebeško veselje, ki prežema liturgijo v tem mesecu in vse leto.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče
+ Javier

Rim, 1. november 2015

P. S.: Čez nekaj dni grem na operacijo v Univerzitetno kliniko v Navarri. Močno bom povezan z vsemi vami in upam, da me boste podpirali s trdnostjo vaše molitve.

[1] 1 Kor 15, 31.

[2] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 738.

[3] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 17. 6. 2015.

[4] *Mdr* 1, 13.

[5] *Rim* 5, 12.

[6] Sveti Jožefmarija, *Brazda*, št. 879.

[7] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 1010.

[8] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 739.

[9] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 13. 12. 1948.

[10] *Prav tam*.

[11] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 17. 6. 2015.

[12] Prim. *Ps* 27 (26), 8.

[13] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 17. 6. 2015.

[14] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 23. 6. 1974.

[15] Sveti Jožefmarija, *Kovačnica (Forja)*, št. 769.

[16] Rimski misal, Hvalospev pri mašah za rajne I.

[17] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 13. 12. 1948.